

COMMISSIE VAN BEROEP als bedoeld in het Tuchtreglement bancaire sector

BESLISSING van 5 maart 2020 van de Commissie van Beroep inzake het beroep van de Algemeen directeur van de Stichting Tuchtrect Banken tegen de beslissing van 6 november 2019 van de Tuchtcommissie van deze stichting in de zaak van

de **ALGEMEEN DIRECTEUR VAN DE STICHTING TUCHTRECT BANKEN**,
kantoorhoudende te Amsterdam,
gemachtigden: mr. M. Bijleveld en mr. H.D. Coumou,

tegen

mevrouw [verweerster], wonende te [woonplaats],
werkzaam geweest bij [bank] (hierna: de bank),
verweerster,
gemachtigde: mr. H. Yilmaz-Altindag, advocaat te Capelle aan den IJssel.

Deze partijen worden hierna aangeduid als “de Algemeen directeur” respectievelijk “verweerster”.

1. Het verloop van de procedure

1.1 De bank heeft op 3 oktober 2017 bij de Stichting Tuchtrect Banken (hierna: de Stichting) een melding gedaan over gedragingen van verweerster. De Algemeen directeur heeft hierop een onderzoek ingesteld. Verweerster is in dit verband op 8 januari 2019 telefonisch gehoord. De Algemeen directeur heeft vervolgens met een brief van 8 februari 2019 aan verweerster meegedeeld dat hij een klacht zal voorleggen aan de door de Stichting in stand gehouden Tuchtcommissie (hierna: de Tuchtcommissie). De Algemeen directeur heeft op 4 maart 2019 het door hem opgemaakte klachtrapport (met bijlagen) betreffende verweerster aan de secretaris van de Tuchtcommissie toegezonden. De secretaris heeft op 12 mei 2019 het klachtrapport aan de gemachtigde van verweerster doen toekomen. De Tuchtcommissie heeft de klachten van de Algemeen directeur behandeld op een zitting van 25 september 2019. Daarbij waren de Algemeen directeur (vertegenwoordigd door zijn gemachtigden) en verweerster (in persoon, met haar gemachtigde) aanwezig. De vertegenwoordigers van de Algemeen directeur hebben het woord gevoerd mede aan de hand van een pleitnota, die zich bij de stukken bevindt. Verweerster heeft, mede via haar gemachtigde, mondeling verweer gevoerd.

1.2 In haar daarop gevolgde beslissing van 6 november 2019 heeft de Tuchtcommissie de Algemeen directeur niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht.

1.3 De Algemeen directeur heeft beroep ingesteld tegen deze beslissing. Zijn beroepschrift van 20 november 2019 (met bijlagen) bevat één grief tegen de beslissing. Het

beroep strekt ertoe dat de Commissie van Beroep de bestreden beslissing vernietigt en, in plaats daarvan, de Algemeen directeur ontvankelijk verklaart in zijn klacht en de klacht alsnog gegrond verklaart, met oplegging van een beroepsverbod aan verweerster voor de duur van drie maanden.

1.4 De gemachtigde van verweerder heeft op 25 november 2019 een voorlopig verweerschrift ingezonden en op 17 januari 2020 een aanvullend verweerschrift.

1.5 De Commissie van Beroep heeft de zaak behandeld tijdens een zitting van 27 februari 2020 te Amsterdam. De Algemeen directeur heeft zich daar laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden. Verweerster was aanwezig met haar gemachtigde. De gemachtigden hebben het woord gevoerd mede aan de hand van een pleitnota respectievelijk pleitaantekeningen, die aan de Commissie van Beroep zijn overgelegd. Aan de pleitnota van de zijde van de Algemeen directeur zijn enkele bijlagen gehecht waarnaar de Algemeen directeur eerder al had verwezen. Verweerster heeft ook zelf nadere informatie aan de Commissie van Beroep gegeven. Partijen hebben voorts vragen van de Commissie van Beroep beantwoord.

2. De feiten waarvan kan worden uitgegaan

2.1 Verweerster is van 1 januari 2005 tot 17 mei 2017 in dienst geweest van de bank. Zij was op het laatst “adviseur particulieren” in onder meer het filiaal van de bank (hierna: het filiaal) in een winkelcentrum te [plaatsnaam]. Zij heeft op 5 juli 2016 de hierna in 3 te vermelden bankierseed afgelegd.

2.2 Verweerster was op 18 april 2017 werkzaam in het filiaal. Zij was in haar pauze (van 14.25 uur tot 15.03 uur) niet in het filiaal. Later op die dag heeft haar leidinggevende in een *Whatsapp*-groep waarvan ongeveer 80 winkeliers in [plaatsnaam] deel uitmaken, een *still* van camerabeelden uit een kledingwinkel in [plaatsnaam] ontvangen, met de tekst: “Dief in het dorp let allemaal op”. De leidinggevende heeft op deze *still* verweerster herkend. Hij heeft daarop aan de eigenaar van de kledingwinkel gezegd dat het mogelijk ging om een medewerkster van de bank. De winkeleigenaar heeft op 25 april 2017 de camerabeelden afgegeven aan de leidinggevende van verweerster.

2.3 Verweerster heeft zichzelf herkend op de camerabeelden. Volgens een door de bank ingeschakeld gespecialiseerd onderzoeksbureau, dat de beelden heeft onderzocht, is daarop te zien dat verweerster drie kledingstukken in haar tas stopt. De winkeleigenaar heeft verklaard dat verweerster niet heeft afgerekend bij de kassa en dat ongeveer 45 minuten na haar vertrek uit de winkel drie losse beveiligingstags, die volgens de winkeleigenaar worden bevestigd op kledingstukken, zijn aangetroffen in een jaszak van een kledingstuk dat in de winkel hing.

2.4 De winkeleigenaar heeft aangifte gedaan van diefstal, maar verweerster is daarvoor niet vervolgd.

2.5 Verweerster ontkent dat zij kledingstukken heeft weggenomen.

2.6 Naar aanleiding van het gebeurde heeft de bank, na een intern onderzoek, verweerster op 17 mei 2017 op staande voet ontslagen. Verweerster heeft in een civiele procedure voor de kantonrechter van de rechtbank Amsterdam de vernietiging van dit ontslag verzocht. Met een eindbeschikking van [datum] heeft de kantonrechter het verzoek van verweerster afgewezen.

2.7 De bank heeft met een brief van 23 februari 2018 aan verweerster onder meer het volgende bericht:

“Wij hebben vastgesteld, dat u betrokken bent (geweest) bij een gebeurtenis die een risico vormt of kan vormen voor de belangen, integriteit of veiligheid van [de bank] of haar cliënten of medewerkers of voor de financiële sector als geheel.”

De bank heeft hieraan toegevoegd dat de naam van verweerster is opgenomen in het interne verwijzingsregister (IVR) en het externe verwijzingsregister (EVR) van de gezamenlijke banken en dat deze registraties gedurende acht jaren van kracht blijven. Verweerster heeft bezwaar gemaakt tegen deze registraties, maar heeft in afwachting van de uitkomst van deze tuchtprocedure geen rechtsmiddelen ingesteld.

3. De bankierseed en de hier toepasselijke regels

3.1 Voor zover hier van belang houdt de tekst van de door verweerster afgelegde bankierseed, die is gebaseerd op de Regeling eed of belofte financiële sector 2015, het volgende in:

“Ik zweer/beloof binnen de grenzen van mijn functie bij [de bank] dat ik mijn functie verantwoord, integer en zorgvuldig zal uitoefenen. (...) Ik zweer/beloof dat ik (...) het belang van de klant centraal zal stellen.

Ik zweer/beloof dat ik mij zal gedragen naar de wetten, de reglementen, de gedragscodes en de gedragsregels die op mij, in mijn functie bij [de bank], van toepassing zijn. (...).

Ik zweer/beloof dat ik geheim zal houden wat mij is toevertrouwd. Ik zweer/beloof dat ik geen misbruik zal maken van de kennis die ik uit hoofde van mijn functie en werkzaamheden verkrijg. (...)”

3.2 De aan de bankierseed verbonden gedragscode bevat gedragsregels die zijn opgesteld door de Nederlandse Vereniging van Banken. Deze gedragsregels houden onder meer – en kort gezegd – in dat de bankmedewerker (1) integer en zorgvuldig werkt, (4) zich aan de wet en andere regels houdt die voor het werk bij de bank gelden, (6) open en eerlijk is over zijn gedrag en zijn verantwoordelijkheid voor de samenleving kent en (7) bijdraagt aan het vertrouwen van de samenleving in de bank.

4. De klacht en het verweer bij de Tuchtcommissie

4.1 Volgens de Algemeen directeur heeft verweerster de in 3.2 bedoelde gedragsregels 1, 4, 6 en 7 geschonden. Hij heeft de Tuchtcommissie in overweging gegeven aan verweerster een beroepsverbod op te leggen voor de duur van drie maanden. Hij heeft hiertoe, samengevat, het volgende aangevoerd. Het staat vast dat verweerster de diefstal

heeft gepleegd. Daarna heeft zij zich niet open en toetsbaar opgesteld door te ontkennen dat zij de kleding heeft gestolen. Ook dit is in strijd met de bankierseed.

4.2 Verweerster heeft bij de Tuchtcommissie, samengevat, het volgende aangevoerd. Het staat niet vast dat zij de kledingstukken in haar tas heeft gedaan. Bovendien heeft de gestelde diefstal plaatsgevonden in de privésfeer. Ook hierdoor heeft zij geen bancaire gedragsregel geschonden.

5. De beslissing van de Tuchtcommissie en de gronden van deze beslissing

5.1 De Tuchtcommissie heeft de Algemeen directeur niet-ontvankelijk verklaard in de klacht.

5.2 De Tuchtcommissie heeft hieraan – samengevat – het volgende ten grondslag gelegd. De aan verweerster verweten diefstal heeft plaatsgevonden buiten de functie van verweerster bij de bank en, tijdens haar pauze, ook buiten het gebouw van de bank. De omstandigheden van de gestelde diefstal staan in een te ver verwijderd verband met de taakuitoefening van verweerster om aan te nemen dat er voldoende raakvlakken zijn met haar functie van bankmedewerker. Haar handelen kan daarom niet onder het bancaire tuchtrecht worden beoordeeld. Gelet hierop kan onder het bancaire tuchtrecht niet van verweerster worden geëist dat zij tegenover de bank of de Tuchtcommissie openheid van zaken geeft over haar eventuele betrokkenheid bij de diefstal.

6. De grief van de Algemeen directeur en het daartegen gevoerde verweer

6.1 De Algemeen directeur heeft één grief tegen de beslissing van de Tuchtcommissie. Volgens hem heeft de Tuchtcommissie ten onrechte geoordeeld dat de aan verweerster verweten gedragingen buiten het bereik van het bankentuchtrecht vallen. De Algemeen directeur stelt dat er voldoende raakvlakken zijn met de uitoefening van de functie van verweerster. Bankmedewerkers, en zeker degenen onder hen die frequente klantcontacten hebben, moeten in hun persoonlijke betalingsverkeer integer en zorgvuldig zijn. Klanten die weten dat een bankmedewerker die hun adviseert niet aan deze eis voldoet, zullen contacten met de betrokkene in de uitoefening van diens of haar functie bij de bank willen vermijden. Dit is schadelijk voor het herstel van het vertrouwen van de samenleving in de bankensector.

6.2 Verweerster heeft de grief bestreden. Zij stelt dat de bestreden beslissing in stand moet blijven. Zoals vermeld, ontkent zij de diefstal. De aan haar verweten gedraging betreft overigens zuiver privéhandelen en had geen raakvlakken met de bank. De mogelijke benadeling betrof niet een klant van de bank, en er is geen gebruik gemaakt van rekeningen van de bank. Zij heeft antwoord gegeven op alle gestelde vragen en heeft openheid van zaken verschaft.

6.3 De verdere stellingen van partijen komen voor zover nodig hierna aan de orde.

7. De beoordeling van het beroep

7.1 De klacht van de Algemeen directeur betreft in de eerste plaats de diefstal waaraan volgens hem verweerster zich heeft schuldig gemaakt. Het staat vast dat de gestelde diefstal zich buiten de bank en in de privétijd van verweerster heeft afgespeeld. Het lijkt ook geen twijfel dat de eventuele diefstal is geschied buiten de uitoefening van de functie die verweerster toen binnen de bank uitoefende.

7.2 In deze tuchtzaak staat nu allereerst de vraag centraal of dit gestelde handelen van verweerster binnen het bereik van de bankierseed en het bankentuchtrecht valt. Hierbij is van belang dat de in 3.1 aangehaalde formulering van de eed verwijst naar gedragingen “*binnen de grenzen van [de] functie bij [de bank]*” van de beëdigde.

7.3 Privéhandelen van een bankmedewerker ligt in beginsel buiten de grenzen van zijn of haar functie en daarmee in beginsel ook buiten het bereik van het bancaire tuchtrecht. De grens met het handelen dat zich binnen de uitoefening van de functie van de medewerker in kwestie afspeelt, is niet steeds scherp te trekken. Evenals in haar – door beide partijen besproken – beslissing van 15 maart 2017, in een andere beroepszaak, zal de Commissie van Beroep geen algemeen geldende criteria geven voor de bepaling van deze grens. Bij gedragingen die zich in hoofdzaak buiten de eigenlijke uitoefening van de functie bij de bank hebben voorgedaan, komt het aan op een beoordeling van de raakvlakken tussen die gedragingen en (de positie van) de bank. Afhankelijk daarvan dient te worden beslist of een gedraging binnen of buiten de reikwijdte van het bankentuchtrecht valt.

7.4 De Algemeen directeur heeft zich hierbij beroepen op de volgende omstandigheden van dit geval. Het filiaal ligt, in hetzelfde winkelcentrum, op zeer korte afstand van de kledingwinkel waar de kledingstukken zijn gestolen. Deze kledingwinkel is een klant van de bank. Verweerster was als baliemedewerkster het gezicht van de bank; zij zou ook als zodanig kunnen worden herkend (zoals bij haar leidinggevende ook is gebeurd). Haar gedrag straalt negatief uit op de bank doordat haar leidinggevende namens de bank heeft moeten melden dat hij haar van de foto heeft herkend. Verweerster had rekening moeten houden met het gevaar van herkenning. Bovendien past het plegen van diefstal tijdens een pauze niet bij het integere gedrag dat van een professionele bankmedewerker mag worden verwacht. Daar komt bij dat diefstal een vermogensdelict is.

7.5 Bij de beoordeling van deze stellingen, tegen de achtergrond van hetgeen in 7.3 is vermeld, zal de Commissie van Beroep er, deels *veronderstellenderwijs*, van uitgaan (1) dat de kledingwinkel inderdaad een klant van de bank is en (2) dat verweerster zich schuldig heeft gemaakt aan de diefstal die haar wordt verweten. Het eerste is als vaststaand feit vermeld in de beslissing van de Tuchtcommissie. Verweerster heeft, voor het eerst in dit beroep, gesteld dat de eigenaar van de kledingzaak geen klant van de bank was, maar zij heeft deze stelling niet nader toegelicht. De Commissie van Beroep laat de vraag of verweerster de diefstal heeft gepleegd, onbeantwoord, maar gaat nu dus, louter bij wijze van veronderstelling, uit van een positief antwoord op deze vraag.

7.6 Diverse in 7.4 vermelde gegevens waarvoor de Algemeen directeur in dit verband de aandacht heeft gevraagd, zijn, ook als zij op zichzelf juist zijn, niet relevant voor de

beantwoording van de vraag of de diefstal onder het bereik van de bankierseed en het bankentuchtrecht valt. Niet al het niet-integere gedrag van een bankmedewerker, waar en ten opzichte van wie ook begaan, valt binnen de grenzen van dit tuchtrecht. Ook aan het gegeven dat diefstal een vermogensdelict is, komt hier op zichzelf geen betekenis toe. Het enkele feit dat de benadeelde kledingwinkel een klant van de bank is, legt in dit geval evenmin gewicht in de schaal. Voor de ernst van het nadeel van de kledingwinkel of voor haar relatie met de bank maakt dit niets uit. Dit is te minder het geval nu de beheerder van de kledingwinkel niet bekend was met de identiteit van verweerster (als degene die te zien was op de opnamen) en ook niet met het feit dat zij werkzaam was bij de bank. De locatie van de kledingwinkel ten opzichte van het filiaal is geen factor van betekenis. Het klopt dat verweerster in haar functie van adviseur particulieren in zekere zin het gezicht van het filiaal was. Dit gegeven is echter weinig relevant doordat, zoals gezegd, de beheerder van de kledingwinkel haar niet als zodanig heeft herkend. Hij is daarmee bekend geworden door de melding van de leidinggevende van verweerster en de daarop gevolgde gebeurtenissen, maar de bank heeft door haar prompte actie tegenover verweerster – te weten het ontslag op staande voet direct nadat het interne onderzoek was afgerond, wat daarvan verder ook zij – duidelijk gemaakt dat zij het gedrag van verweerster niet tolereerde en dat gedrag meteen heeft “afgestraft”. In redelijkheid kan van een bank, evenals van een gemiddeld ander bedrijf, niet worden verwacht dat haar of zijn medewerkers zich niet (in privé-tijd) schuldig maken aan strafbare of anderszins ongewenste feiten, zoals het stelen van kledingstukken. Het vertrouwen van de samenleving in de banken als financiële instellingen is daarbij niet in het geding.

7.7 De in 7.6 vermelde overwegingen leiden de Commissie van Beroep tot het oordeel dat de aan verweerster verweten diefstal – indien deze heeft plaatsgevonden – in een te ver verwijderd verband staat met de functie die verweerster bij de bank had ten tijde van de diefstal. De raakvlakken tussen enerzijds dat gedrag en anderzijds het bankentuchtrecht en de daarin passende bankierseed zijn te gering om dat gedrag binnen het bereik van dit tuchtrecht te brengen.

7.8 Dit betekent dat het beroep van de Algemeen directeur, voor zover het betrekking heeft op de aan verweerster verweten diefstal, niet slaagt. De vraag of verweerster de kledingstukken inderdaad heeft gestolen, kan in deze tuchtzaak dus onbeantwoord blijven. Hieruit volgt ook dat de Commissie van Beroep geen gevolg zal geven aan het verzoek van de Algemeen directeur, tijdens de mondelinge behandeling, om nader in te gaan op het criterium – in termen van aannemelijkheid of waarschijnlijkheid – aan de hand waarvan in het (banken)tuchtrecht moet worden vastgesteld of een bepaald feit zich heeft voorgedaan.

7.9 Het tweede verwijt van de Algemeen directeur aan verweerster kan worden samengevat in de stelling dat zij zich, in strijd met gedragsregel 6, niet open en eerlijk (“toetsbaar”) heeft opgesteld door de diefstal te ontkennen. Nu de primair aan haar verweten gedraging, de diefstal, buiten het bereik van het bankentuchtrecht valt, is deze secundaire en van het eerste verwijt afhankelijke tweede gedraging niet relevant. Het tweede verwijt kan dus verder onbesproken blijven.

7.10 De slotsom is dat de Commissie van Beroep de bestreden beslissing bekrachtigt.

7.11 Ten overvloede voegt de Commissie van Beroep hieraan nog het volgende toe. Het kan stellig van belang zijn dat de tuchtcommissies van de Stichting oordelen over de grenzen van het bereik van het bankentuchtrecht. Daarbij kan het ook gaan om de grens tussen handelen in functie, dat zeker onderwerp van tuchtrechtelijke toetsing kan zijn, en privéhandelen, waarvoor dit in beginsel niet geldt. In alle gevallen dient daarbij echter wel een algemeen, met het bancaire tuchtrecht gemoeid, doel voor ogen te staan, waarbij ook de vraag aan de orde is wat toepassing van dit tuchtrecht toevoegt aan datgene wat zonder de tuchtrechtelijke toetsing en een daarbij eventueel op te leggen maatregel al geldt. De vraag wat het tuchtrecht toevoegt, speelt ook in deze beroepszaak, waarin het gaat om een bankmedewerker die al zeer aanmerkelijke en diep ingrijpende gevolgen heeft ondervonden van de diefstal die haar wordt verweten. Zij is daarvoor immers, na een ruim twaalfjarig dienstverband dat – naar kan worden aangenomen – probleemloos is verlopen, op staande voet ontslagen en zij is en wordt ook geconfronteerd met de verreikende en lange tijd geldende gevolgen van de registraties in het IVR en het EVR.

8. De beslissing in het beroep

De Commissie van Beroep bekrachtigt de bestreden beslissing van 6 november 2019 van de Tuchtcommissie.

Deze beslissing is gegeven op 5 maart 2020 door mr. H.F.M. Hofhuis, voorzitter, mr. R.E. van Esch, mr. W.J.J. Los, mr. R.J. Schimmelpenninck en mr. A. Smeeing-van Hees, leden, met bijstand van mr. M.J. Drijfholt, secretaris.

(voorzitter)

(secretaris)

Deze beslissing is aan de partijen verzonden op   maart 2020.